

ПРЕС КЛИПИНГ

4. мај 2017.

НАСЛОВИ

Укидање пенала важиће за све (стр.2)

Пензије и за оне без дана радног стажа? (стр.3)

На јесен још једно повећање минималца (стр.4)

Пенали на пензију само до 65. Године (стр.5)

Расте број пријава узбуњивача због претњи послодаваца (стр.5)

Нове епизоде синдикалне сервилности (стр.6)

Горан Милић: Само се у Србији газдама гледа кроз прсте (стр.6)

Реални раст БДП-а у првом кварталу један одсто (стр.7)

Минималац између газде и државе (стр.8)

Слога: Повећати минималну цену рада за најмање 50 одсто (стр.9)

Стојиљковић: Плате најниже у региону, повећати их бар 5-7% (стр.10)

Укидање пенала важиће за све

Аутор: Ј. Ж. СКЕНДЕРИЈА

Измене Закона о ПИО ступиће на снагу највероватније средином ове године. Превремену старосну пензију прима 20.075 људи СВИ који су отишли у пензију без испуњеног старосног услова, од тренутка када напуне 65 година примаће пуну пензију. Измене Закона о ПИО, које ће највероватније ступити на снагу већ средином године, важиће за све пензионере који су због ранијег одласка до сада плаћали пенале. Како "Новости" сазнају, њима ће пензија бити подигнута на ниво без умањења онда када достигну општу старосну границу, али тек од тренутка почетка примене закона. Новина је и да ће сви који остваре 45 година радног стажа моћи да се пензионишу без обзира на године живота и за њих неће важити казнени поени, а старосна граница биће снижена и за оне са бенифицираним стажом, као и за оне који одлазе са радног места по посебним условима. - Влада најпре треба да утврди предлог измена и допуна Закона и да га достави Скупштини на усвајање - кажу у Министарству. - Уколико посланици усвоје предложене измене прописа, ПИО фонд ће решењем којим се остварују ова права утврдити да ће осигураник после достизања опште старосне границе остваривати право на пензију без икаквог умањења. Пошто се услови за жене померају из године у годину, односно повећавају постепено на 63 до 2020, а на 65 до 2032. године, у складу са тим ће се и дамама укидати и пенали. Казнени поени за сваки месец ранијег одласка са радног места важе од 1. јануара 2015, када су ступиле на снагу претходне измене прописа о ПИО. Право на превремену старосну пензију, односно на чек умањен пеналима од 0,34 до 20,4 одсто у Србији, према статистици Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, тренутно прима 20.087 пензионера. У 2015, на листи је било 11.173 особа, а у 2016. години 8.914, што је укупно 20.087 корисника овог права. Према подацима ПИО фонда, нешто више од четвртине од укупног броја превремених пензионера или 5.218 корисника тренутно има максимално умањење. То значи да им се на, примера ради, износ од 25.000, чек умањује сваког месеца за нешто више од 5.000 динара. Према проценама Министарства рада очекивани раст БДП-а, повећана наплата доприноса Фонда ПИО, нове инвестиције и постојећи тренд раста запошљавања даће позитивне ефекте на приход Фонда. То би требало да допринесе и анулирању евентуалног раста трошкова до којих ће доћи укидањем пенала после достизања опште старосне границе.

ПОЉОПРИВРЕДА

У МИНИСТАРСТВУ рада кажу да ће осим пенала у измене Закона о ПИО ући и укидање привремених решења за пензију, као и промена услова за остваривање права на пољопривредне пензије. Како ће ова питања бити решена, још се не зна. Оформљена је радна група која ће понудити могућа решења.

Пензије и за оне без дана радног стажа?

Аутор: Ј. Ж. СКЕНДЕРИЈА

Да ли је у нашој земљи могуће увести примања за све старије од 65, без обзира на њихове године рада? У Србији 250.000 људи живи без месечног чека, а у 18.000 домаћинстава без прихода оба члана

У СРБИЈИ има готово 250.000 људи који нису на списку корисника ПИО фонда, односно живе без пензије а старији су од 65 година. Према последњем попису становништва, у 220.000 домаћинстава бар једна особа не очекује пензиони чек сваког месеца, док у око 18.000 домаћинстава поштар не звони ни за једног брачног друга. Пензиони чек не стиже углавном припадницама лепшег пола, пошто од укупног броја старијих без прихода, чак 85 одсто чине жене.

Једна од могућности за решавање овог проблема је увођење социјалне пензије, која би и особама са недовољним бројем година у радној књижици или без дана радног стажа омогућило да добију пензиони чек. Примера ради, у суседној Хрватској је предлог стратегије социјалне заштите за старије особе за период од 2017. до 2020. године, Министарство демографије, породице, младих и социјалне политике упутило на јавну расправу. План је обухватио особе које су најмање 15 година живеле у Хрватској и немају никаквих других извора прихода, старије су од 65 година и немају довољно стажа да би оствариле старосну пензију или га уопште немају, па у старости немају никаквих примања. Оваква национална пензија, како је Хрвати зову, могла би да се уведе 2021. године.

Према студији "Социјална заштита у старости: дуготрајна нега и социјалне пензије", ауторки Катарине Станић и Гордане Матковић, постоје три могуће опције које би могле да се размотре код нас. То су подизање породичне до најниже инвалидске, односно старосне пензије, увођење гарантоване пензије или посебног модула социјалне помоћи.

- Прва опција би, према проценама из 2012. године, обухватила 115.000 породичних пензионера за шта би годишњи расход био 0,1 одсто БДП-а - сматра Катарина Станић. - Друга опција, односно тзв. гарантована, не би зависила од старосне границе (на пример 65. година) уз услов да њихови приходи од пензије (или зараде) не прелазе одређени износ. У 2012. години он је, рецимо, био 12.000 динара. На њу би могло да рачуна 190.000 старијих од 65 година и око 20.000 пољопривредних породичних пензионера. За тај подухват би требало издвојити од 0,3 до чак један одсто БДП-а и у зависности од старосне групе пензија би износила од 8.730 до 12.000 динара.

ДОПУНА Институт националне пензије тренутно има стотинак држава широм света као основни механизам заштите старијих особа од сиромаштва. У развијеним земљама оне су само допуна, као нека врста социјалне помоћи. Осим Новог Зеланда и Холандије, преосталих 20 земаља ОЕЦД такође имају неку врсту оваквих примања. У источној Европи она представља обезбеђење минималног дохотка у старости.

Ауторке Станићева и Матковићева сматрају да би посебан модел социјалне помоћи за старе био најприхватљивији у нашим условима, али би онда требало размислити о укидању најниже пензије у систему.

- Процењени расходи за НСП за старе крећу се од 0,033 одсто за варијанту са постојећом основицом, али уз коефицијент за сваку стару особу од 0,7 до 0,3 процента и на тај начин би се основица за старачко домаћинство значајно увећала за око 15 процената и укинуо би се имовински цензус.

Хрвати планирају да до краја 2019. утврде критеријуме за обухват потенцијалних корисника, имовински и доходовни цензус, као и параметре за израчунавање висине националне пензије, а до последњег квартала 2020. планира се успостављање законодавног оквира.

То значи да би у 2021. могла да почне исплата. Процењује се да око 100.000 особа старијих од 65 година у Хрватској нема никаква примања, иако их само 9.287 прима социјалну помоћ. Највећи изазов биће одређивање оптималног износа националне пензије, који би морао бити већи од социјалне помоћи (максимално 900 куна за самца), а опет мањи од најмањег могућег износа пензије.

МАЊАК СТАЖА ВИШЕ од половине корисника минималне пензије у Србији је радило само 20 година, а више од 85 одсто није дуже од 25. То значи да у највећем броју случајева она није последица ниске зараде током радног века, већ малог броја година радног стажа.

Станићева и Матковићева сматрају да без обзира на избор опције, социјалне пензије у Србији остају отворено питање, које ће имати велики значај у будућности. Обухват старијег становништва пензијским осигурањем је тренутно релативно висок, али ће проблем настати за 15 до 20 година пошто је од деведесетих година до данас све мање људи у осигурању.

- Незапосленост, сива економија и пријављивање радника на најнижу основицу карактеристични су за тржиште рада већ дуги низ година - каже наша саговорница. - То ће резултирати великим бројем минималних пензија и значајним бројем оних који неће моћи да остваре право на пензију. Трошкови за расходе из ПИО ће се смањивати, а може се очекивати и већи значај социјалних пензија него што је то случај са садашњом генерацијом старих особа. Неке државе су данас овај проблем решиле увођењем тзв. таргетираних пензија, као што је то случај у Финској, која се додељује на основу пребивалишта, док у Шведској постоји гарантована пензија. Оне припадају онима који не испуњавају услове из пензијског осигурања, док у Немачкој постоје програми социјалне помоћи доступни целокупном становништву.

ПОЛИТИКА ONLINE

На јесен још једно повећање минималца

Аутор: [Аница Телесковић](#)

Послодавци упозоравају да ће већа цена рада за њих бити превелик трошак, док синдикати истичу да је минимална потрошачка корпа још недостижна

Пред Томиславом Момировићем, генералним директором у „Мона хотелима”, почетком године била су два избора. Минимална цена рада тада је повећана са 121 на 130 динара по сату, а Момировић је морао да одлучи: или да затвори хотел „Јавор” код Ивањице или да отпусти одређен број запослених.

Изабрао је ово друго, па је четворо радника из овог малог угоститељског објекта остало без посла. Сада у овом хотелу раде 24 запослена, а ако се обистине најаве надлежних о новом повећању минималне цене рада, Момировић ће поново морати да отпушта.

Пенали на пензију само до 65. године

Аутор: [Јасна Петровић-Стојановић](#)

Умањена пензија од 20,4 одсто годишње, важиће убудуће само док се не испуни услов за пуну старосну пензију

Пенали за превремено пензионисање, односно одлазак с посла пре 65. године старости, више неће бити трајни. Умањења пензија од 20,4 одсто годишње, важиће убудуће само док се не испуни услов за пуну старосну пензију, односно док се не прослави 65. рођендан.

Након тога пензионери ће наставити да примају пензију какву су зарадили по основу уплата доприноса, година стажа и просека својих примања.

Расте број пријава узбуњивача због претњи послодаваца

Извор: Танјуг

Све је више пријава које подносе узбуњивачи тражећи судску заштиту, јер им послодавци прете, што потврђују подаци судова и Министарства правде у другој години примене Закона о узбуњивачима.

У прошлој су години тако судови примили 295 предмета у којима узбуњивачи траже заштиту, а то је значајно повећање у односу на период од седам месеци 2015. године, када је Закон почео да се примењује и када је био 71 предмет.

Истовремено је са 16 на 36 повећан број примљених предлога за одређивање привремених мера по том закону.

Државни секретар у Министарству правде Радомир Илић за Танјуг каже да за сада можемо бити задовољни бројем пријава и бројем решених случајева пред судовима.

„Иако сам број пријава у почетку није био импозантан, сада је већ почео да расте. Мислим да је потребно одређено време да би се људи осмелили да пријављују незаконитости, као и да се подигне свест о томе ко је узбуњивач, шта треба да уради, како да заштити себе и како да пријави корупцију”, навео је Илић.

Он је напоменуо да је од првих 200 случајева у којима су узбуњивачи тражили заштиту правосуђе решило око 75 одсто и да већ имамо прве правоснажне пресуде.

У оним случајевима у којима су пријављене злоупотребе или неки вид корупције, ти предмети се процесуирају у јавним тужилаштвима.

„Један број пријава је поднет јавном тужилаштву, било да су их поднели сами узбуњивачи било други актери из поступка по Закону о заштити узбуњивача”, прецизирао је Илић.

Како каже, Министарство правде ће наставити да прати примену закона и у складу са тим предузеће евентуално неке измене закона и организовати нове обуке за судије и тужиоце.

Иначе, прва првостепена пресуда донета је прошле године и то у корист Марије Беретке, запослене у градској инспекцији Новог Сада, која је била премештена на слабије плаћено радно место јер је открила да се казне за непрописно паркирање изречене онима који имају утицај због функције или новца - скривају, односно да их починиоци прекршаја на крају једноставно не плаћају.

Портал Пиштаљка специјализован за случајеве узбуњивања, недавно је објавио да је Виши суд у Сремској Митровици 18. априла донео првостепену пресуду у корист узбуњивача Татјане Самарције и наложио туженој Републици Србији, односно Републичком геодетском заводу (РГЗ), да јој на име претрпљеног душевног бола исплати 100.000 динара.

Суд је у том поступку утврдио да је Геодетски завод оштетио Самарцију тиме што ју је сменио са места начелника Службе за катастар непокретности Рума и послао на рад у Бачку Паланку, с

обрзложењем да је одбила да по хитном поступку и мимо законских процедура упише власништво над бензинском пумпом и другим објектима власнику фирме „Кнез петрол” Срђану Кнежевићу.

Има и случајева у којима је суд одбио тужбу због наводног узбуњивања.

У питању је случај Радована Ненадића који је тужбу поднео против Вишег суда у Београду тврдећи да га је тај суд прогонио јер је на друштвеним мрежама окачио фотографију једног судије и принца Александра Карађођевића.

Новосадски Апелациони суд је, наиме, 6. фебруара потврдио првостепену пресуду којом је утврђено да Ненадић нема статус узбуњивача и да у конкретном случају није утврђено узбуњивање сходно Закону о узбуњивачима.

Закон о заштити узбуњивача усвојен је у децембру 2014. године, а након што је 1.200 судија прошло обуку на Правосудној академији, у јуну 2015. почела је и његова примена.

Нове епизоде синдикалне сервилности

Аутор: Стефан Алексић, магистар политикологије

Изгледало је да су радници пацификовани када су ћутке и резигнирано прешли преко прошлогодишњег синдикалног отказивања обележавања празника рада из религијских разлога – али се ове године десило право чудо. Оно што су етаблирани синдикати пропустили да искористе, полако капитализује покрет „против диктатуре” (или како се већ зове) у оквиру којег се развија све снажнији савез радника и студената. Оставимо ли психоанализу по страни, доћи ћемо до базичне друштвене динамике: сукоб радника и власника је темељан друштвени однос, има физичка својства воде (увек нађе пут), сваки покушај његове пацификације показао се узалудним, а потиснуто социјално незадовољство има тенденцију да избија на непредвидивим местима и у непредвидивим облицима. Можда је излишно чак и подсећати на прошлогодишњи француски пример када је управо тада планирано ново радно законодавство изазвало вишенедељне протесте. Другим речима: класни сукоб се никада не може испеглати.

Горан Милић: Само се у Србији газдама гледа кроз прсте

Извор:Дневник.рс

Сходно Европској конфедерацији синдиката и њиховој опредељености да ова година буде у знаку већих плата за све запослене, тако су и синдикати у Србији формулисали своје захтеве за повећањем зарада и пензија, каже за Дневник Горан Милић, председник Савеза самосталних синдиката Војводине.

Имамо још један проблем, а то је борба за редовне плате, па тек онда за веће. Око 650.000 радника у Србији прима плату са закашњењем, а негде око 50.000 прима плате нередовно. У Србији је време за веће плате не само ове, него је било и дуго низ година уназад. Износ зараде око 170 евра, колико има добар део радника у Србији, је на самом зачењу у Европи. Сваки четврти грађанин је на линији сиромаштва или испод ње. То су подаци од септембра прошле године, али су протеклих месеци они још гори и неповољнији за раднике. Треба једна и по

минимална зарада само да би се платила минимална потрошачка корпа: крајње је време да се повећају зараде запосленима и пензије.

То су познати подаци свима и нису “тајна” коју чувају синдикати, већ нешто општепознато. Социјални дијалог скоро да и не постоји. Од 2003. године у Војводини од 45 општина у 33 били су регистровани СЕС, али данас на нашој територији само су три регистрована и раде, а још у пар општина нешто раде, али нису регистровани. Само ово указује да социјални дијалог, ако се изузме републички СЕС и СЕС Војводине, не постоји нигде више и то је поражавајући податак. Оно што ми очекујемо јесте да ће Србија зарад отварања Поглавља 19, уколико жели да га отвори, морати да унапреди социјални дијалог. Јер оно у себи садржи радно право, политику запошљавања, социјалну заштиту, али и социјални дијалог. Социјални дијалог је услов за улазак у Европу, а по оцени Европске комисије сада је Србија испод просека када је у питању покривеност колективног уговора. Синдикати сами то не могу да ураде, јер власт то не жели, а не желе ни послодавци.

Минималац у Србији, који је на зачељу у Европи, последица је разних фактора. Привредне могућности Србије су велике, али проблем су послодавци који не желе више да плате раднике. Проблем је неолиберални концепт који подразумева да нема друге стране, осим капитала. То је чак први облик капитала који је давно нестао са сцене, јер сваки добар капиталиста прво жели да има задовољног и здравог радника који ће радити брзо и квалитетно. Код нас, нажалост, имамо прилику да видимо опустошене градове, затворене некада познате компаније, све уништено. Немамо праве послодавце. Друга страна су страни инвеститори који овде долазе, па није ни чудо што дају мале плате када их је наша држава позивала да овде улажу јер је наша радна снага “квалитетна и јефтина”. Са таквим имиџом који је наша држава послала у свет не може се ни очекивати већи минималац за раднике, нити фер услови у којима би радник био задовољан. Све стране фирме које код нас долазе већ су биле у неким другим државама Источне Европе где су израчунали да им је овде јефтинија радна снага.

Поверење радника у синдикате је и опало због тога што су они схватили да их од сировог капитала нико, ако то већ не чини држава, не може заштитити. Синдикат у овој држави је скоро пет деценија имао другачију улогу у другачијем систему и ту су радници били задовољни јер су добијали неке повољности које су им добро долазиле. Међутим, преко ноћи се све променило и синдикати те промене нису могли да испрате. Радници навикнути на социјалну државу нашли су се у систему где више нема социјале и људи и сада је погрешна перцепција у главама радника да ће неко други решити проблеме радника. Синдикат је сваки члан синдиката, не може се седети у фирми само зато што имаш редовну плату која износи минималац, други разлог је што је Србија земља са скоро милион незапослених и што је данас други по реду страх заправо - страх од губитка посла. Радник који изгуби посао – губи све, па због тога ћуте и трпе да добију и то мало што имају да би могли да опстану. То је тужна статистика, али она за последицу има и то што синдиката нема у приватним фирмама.

Реални раст БДП-а у првом кварталу један одсто

Извор: Танјуг

БЕОГРАД: Бруто домаћи производ (БДП) Србије реално је порастао у првом кварталу 2017. године 1,0 одсто на годишњем нивоу, према флеш процени Републичког завода за статистику објављеној данас.

У прошлој години, привредни раст Србије је износио 2,8 одсто, док је буџетом био пројектован раст БДП-а од 1,75 процената.

За ову годину, планиран је раст од три одсто, а премијер Србије Александар Вучић верује да ће стопа раста и ове године надмашити пројекције, односно да ће бити већа од три процента.

Из Републичког завода за статистику су саопштили да ће детаљан обрачун БДП-а за први квартал 2017. године, који је изводи на нижим нивоима агрегирања методом дефлације, бити објављен 31. маја.

Минималац између газде и државе

Аутор: Љ. Малешевић

Уколико се испуни обећање министра за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Александра Вулина, половином септембра биће донета одлука о повећању минималне цене рада. Наиме, утврђена минимална цена рада од 130 динара по радном сату, што је нешто мање од 185 евра месечно, важи током ове године, а у септембру би требало да се одреди нова.

Синдикати су и за ову годину тражили да минимална цена рада буде око 144 динара по радном сату, али тај захтев није прихваћен, уз образложење да послодавци за толико повећање немају довољно новца.

Министар Вулин је изнео податак да минималац у Србији тренутно прима око 350.000 радника и тврди да ће минимална цена рада бити повећана од 1. јануара наредне године, што опет зависи од договора синдиката, послодаваца и саме државе. По његовим речима, то повећање најпре ће осетити они који су највише добрим економским резултатима и здравијој економији и допринели, а то су пензионери и најсиромашнији. Иначе, сада минималац у Србији достиже износ од око половине просечне мартовске плате од око 386 евра.

Недовољно и за најмању потрошачку корпу

Да ли ће минимална цена рада бити виша, знаће се половином септембра јер би до тада и држава и послодавци морали имати своју рачуницу и с њом изаћи пред синдикате. Ипак, треба рећи да и уз повећање минималца од две или три хиљаде динара, та зарада неће бити довољна да се напуни ни минимална потрошачка корзпа.

Минимална плата у Србији једна је од најнижих у Европи и нема дилеме о томе да је потребно да се повећа. Синдикати су једногласни у оцени да ни 144 динара по радном сату, што би донело минималну плату од нешто више од 200 евра, није довољно и да би повећање требало да буде и веће. Међутим, жеље синдиката нису довољне да би запослени који примају минималну плату од почетка наредне године и заиста имали више новца у новчанику јер то, пре свега, зависи од послодаваца – од приватних газда, али и од државе, која је послодавац запосленима у јавном сектору и јавној управи.

Мада послодавци на прву лопту одбацују могућност да повећање минималне цене рада у наредној години буде знатно веће, не значи да до тога неће доћи, поготово уколико се реализују најаве о смањењу пореза на зараду и укидању многих парафискалних намета. Уколико би се то реализовало – а надлежни тврде да новца за такве потезе има – послодавци не би имали оправдање да је пословање у Србији скупо и сав терет пребацивали на раднике и тиме правдали њихове ниске минималне зараде.

Председник Уније послодаваца Србије Небојша Атанацковић објашњава да повећање минималне зараде мора бити у складу с реалним параметрима и да се не може повећати преко реалних могућности. Упозорава на то да би раст минималне цене рада још више расламсао сиву економију.

„Најава да ће минималац бити повећан није никог изненадила, с обзиром на све друге најаве током целе године“, каже Атанацковић. „Социјално-економски савет консензусом треба да

одреди колико ће износити минимална зарада за наредну годину, али до сада је ретко долазило до сагласности синдиката и послодаваца. Ми сматрамо да минималац треба повећати у складу с инфлацијом и растом БДП-а, од реалних средстава, а не колико некоме треба, мада смо свесни тога да они који живе од минималне зарада тешко састављају крај и почетак месеца и да заиста живе минимално, али то су могућности привреде“.

По његовом мишљењу, домаћи послодавци немају простора за повећање минималне зараде и због тога што се не смањују државна потраживања.

"Ни ове године, као ни претходних, није било смањења захватања. Захтевамо да се укину парафискални намети које не знамо зашто плаћамо, које плаћамо без правог разлога. Због тога би повећање, које најављује власт, могло довести до тога да мала предузећа оду у сиву економију јер неће моћи да испуне све оно што се од њих тражи. Ако наставимо привредни раст од три одсто БДП-а, нисмо нигде дошли. Раст БДП-а мора годишње бити пет, шест или седам досто да бисмо у догледно време успели да стигнемо ниво који смо имали 1990. године", закључио је Атанацковић.

Слога: Повећати минималну цену рада за најмање 50 одсто

Пише: Фонет

Удружени синдикати Србије "Слога" сматрају да би само повећање минималне цене рада од најмање 50 одсто, уз истовремену појачану контролу државе у приватном сектору, довело и до реалног подизања плата и пензија за јавни сектор.

Слажемо се са колегама из синдиката који учествују у раду Социјално - економског савета да су плате и пензије у Србији најниже у региону, али не и са тим да ће на седници тог тела затражити повећање од пет до седам одсто, шта је најавио Зоран Стојиљковић, председник УГС "Независност", пише у саопштењу.

Ми не знамо којом методологијом је колега Стоиљковић дошао до тих процената, али знамо да је тај предлог толико бедан и служи једино наставку популизма одлазећег премијера да ће се плате и пензије ускоро још једном и по ко зна који пут до сада значајно повећати, наводе из Слоге.

Само повећањем минималне цене рада од минимум 50 одсто, уз истовремено појачану контролу државе, посебно послодаваца који раднике приватног сектора упошљавају на црно, не пријављују пун износ зарада, исплаћују их на руке, доводи до реалног пуњења буџета и самим тим и до већих плата и пензија за јавни сектор, сматрају у том синдикату.

Повећање које предлажу синдикати, увијено у једноцифрене проценате од неколико стотина динара, или можда једну до две хиљаде, за Слогу је неприхватљиво.

Посебно што тај предлог иде из редова синдиката који стално истичу да се у Србији "лоше живи и да је ситуација очајна", па нам није јасно да ли они и њихови лидери бране положај радника или настављају са прикривеном подршком актуелној власти и послодавцима, указала је Слога.

Стојиљковић: Плате најниже у региону, повећати их бар 5-7%

Извор:Бета

Председник Уједињених гранских синдиката (УГС) "Независност" Зоран Стојиљковић рекао је да има основа да порасте минимална цена рада и плате и пензије, јер су неколико последњих година порасли продуктивност и бруто домаћи пороишвод (БДП).

Он је коментаришући обећање премијера Александра Вучића да ће ове године највише до сада порасте плате и пензије рекао да је неопходно повећати примања и због исправљања грешке из ранијег периода при одређивању плата за неке категорије запослених у јавом сектору, као што су здравствени радници, полиција и други.

"Пензије и плате у Србији су најниже у региону и то је један од разлога за њихово бар минимално повећање од пет до седам одсто јер је већа и продукивност од 15 до 20 одсто", рекао је Стојиљковић агенцији Бета.

Додао је да око те теме "сада постоји манипулација и скупљање политичких поена".

"Колико ће бити повећање примања треба да се договоримо на Социјално-економском савету. Висина плата и пензија мора да буде усаглашена између синдиката и државе", нагласио је Стојиљковић.

Додао је да је парола синдиката да ништа што се тиче радника не може бити одлучено без њих.

"Око повећања примања је неопходан договор да не би била само обећања о већим платама, па касније кажу - биће увећане када се виде економски резултати на крају године, па ако их усагласимо са Међународним монетарним фондом (ММФ) и на крају ћемо обећану просечну плату од 500 евра достићи за три или пет година", рекао је Стојиљковић.

На питање да ли би премијер Србије обећао повећање плата и пензија да није било првомајског протеста синдиката, Стојиљковић је рекао да је исказано незадовољство десетак хиљада људи на празник рада сигурно утицало да се изнуди обећање.

"Постоји велико незадовољство, то се видело по онима који су издвојили време да протестују на празник, чак су и они који су се определили за роштиљ и уранак рекли да подржавају протест само нису спремни да се боре", рекао је Стојиљковић.

Истакао је да се у Србији "лоше живи и да је ситуација очајна".